

melser; thi det er jo dem, hvorom der skal forhandles. Det ærede Medlem overvurderer efter min Mening ganske, ligesom det ærede 12te tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen) gør det, Vanskeligheden ved at føre Bestemmelsen om Kontrollkort ud i Livet, og han undervurderer ganske, ligesom det ærede 12te tingvalgte Medlem, Anvendeligheden af det nævnte Kontrolmiddel. At der skulde være noget som helst nedværdigende ved et Kort, der tjener til at legitimere den enkelte og er Udtryk for hans forsikringsmæssige Ret, er jeg aldeles ude af Stand til at forstaa. Saa gaar vi — en hel Mængde Mennesker — rundt med nedværdigende Dokumenter paa os og har end flere liggende omkring i Skrivebordsskufferne. Jeg er fuldstændig klar over, at det vil berede et betydeligt Arbejde at gaa over fra det nuværende System til det paatænkte nye, og jeg er, som jeg ogsaa har udtalt i det høje Folketing, paa det rene med, at heller ikke dette System er det ideale, det vil sige det, der udelukker Misbrug. Men hvorledes i det hele tilvejebringe Bestemmelser, der ikke under en eller anden Form lader sig omgaa af opfindsomme Personer? Naar imidlertid det ærede 12te tingvalgte Medlem hævder, at den Kontrol, der skal føres, skal man overlade Kasserne alene, de har netop den store Interesse i, at Misbrug ikke finder Sted, vil jeg dertil svare, at det ærede Medlem har Ret i, at er der noget Sted, hvor man har Interesse i, at Kasserne ikke misbruges, er det indenfor Kredsen af Kassernes arbejdende Medlemmer. Saaledes er det ogsaa eller burde det i alt Fald afgjort være hos Kassernes Bestyrelser. Men lad mig dog sige til det ærede Medlem, at Kassebestyrelsernes Indfyldelse paa denne Sag, deres Ansvar, fjernes ingeniunde, naar Kortsystemet indføres. Det bliver dog virkelig Kasserne, der faar den Opgave, som det ærede Medlem har skildret som saa uoverkommelig, at udstede disse Kort. Det bliver Kassebestyrelserne, der faar den Opgave at paase, at ingen Arbejdsgiver gennem Paategning eller Mærker af nogen Art søger disse Kort anvendt paa en for Arbejderne uheldig og ulovmedholdelig Maade. Det bliver Kasselederne, der faar Ansvaret for, at det steds paases, at enhver, der faar Arbejdsløshedskassehjælp, ogsaa besidder det Kort, der legitimerer ham som berettiget til denne Hjælp. Jeg synes derfor ikke, det paa nogen Maade kan siges, at gennem Kortsystemet tages Ansvaret for Kontrollens Udøvelse bort fra Kassernes Ledelse og lægges andetsteds hen. Jeg spørger imidlertid det ærede Medlem ligesom det ærede 13de

tingvalgte Medlem (Martin Olsen), om de da foretrækker den Form for Kontrol, der var indeholdt i Lovforslaget, da det oprindelig fremsattes, suppleret med de Tillægsbestemmelser, som blev foreslaaet i Folketinget fra radikal Side, indeholdende en Udvidelse af Kontrollen og saaledes, at Arbejdsgiverne faar Anmeldelsespligt i alle Tilfælde, hvor et Arbejdsforhold ophører. Thi skulde de Herrer foretrække den Form, som ganske vist ligger nær ved den, vi har haft i mange Aar, forstaaer jeg slet ikke den Voldsomhed, med hvilken man fra Socialdemokratiets Side gik løs paa disse Bestemmelser, da Lovforslaget fremsattes i Folketinget. Man faar en underlig Forestilling om det Grundlag, paa hvilket de Herrer lader Tordenen rulle, hvis Forholdet skulde være det, at de i Virkeligheden er Tilhængere af den Form, som oprindeligt blev foreslaet.

Om § 20, 2det Stykke, er der jo sagt mange Ord. De er ikke nye, der er ingen nye Synspunkter kommet frem under Behandlingen af Sagen i dette høje Ting. Det, der er sagt herom i denne Sal, blev ogsaa udtalt i det høje Folketing. Man hævdede ogsaa der, at der var stor Bestyrtelse ud over Landet over, at den Ændring i Beføjelsen til at udbetale Understøttelse, som er indeholdt i § 20, 2det Stykke, og i Punkterne 7 og 8 umiddelbart forud, skulde indføres. Men jeg synes slet ikke, man skal nære nogen Bestyrtelse i den Anledning. Thi, som jeg har sagt i det høje Folketing, og som jeg nu vil gentage her: disse Bestemmelser indføres for i Ordets egentligste Forstand at gøre Arbejdsløshedskasserne neutrale i Lønkampe. Saaledes har Forholdet ikke været hidtil, idet Bestemmelserne i Loven aabnede Mulighed for en Anvendelse af Kasserne i Tider, hvor Kampen for enkelte Personer eller mindre Kredse af Arbejdere stod om at opnaa en højere Løn... Der rystes paa Hovedet fra forskellige Sider, men det nytter ikke. Forholdet er, som det vil kunne oplyses gennem Masser af Eksempler, dette, at selv i saadanne Tilfælde, hvor en Arbejder kunde faa Arbejde til en Løn, som mange af hans Kammerater arbejdede for, men som laa nogle Øre lavere pr. Time end den Løn, han hidtil havde oppebaaret, fik han Tilladelse til at nægte at tage saadant Arbejde og lagde Underholdet af sig selv og sin Familie over paa Staten og Kommunen og sine arbejdende Kammerater. Det er saadanne Forhold, vi skal bort fra, og naar jeg i Lovforslaget har tilladt mig at skrive Ordet „Mindstelen“, forstaaer jeg derved, som jeg har udtalt i det høje